

Nr 140.

Av herr **Lindhagen**, om *straffriförklarades, frigivna fångars och villkorligt dömdas försörjningsproblem.*

Ett särskilt bekymmer för utskrivna *straffriförklarade, frigivna fångar och villkorligt dömda* är att efter återvändandet till friheten kunna tillkämpa sig något uppehälle. Samhället hjälper dem så gott som icke alls. En småsumma är anslagen för ändamålet och det lär till och med vara ovisst, huruvida straffriförklarade kunna lagligen påräkna något stöd av anslaget. För straffriförklarade gäller det till och med ibland eller kanske oftast att de ej frigivas, förrän de själva ombestyr någon inkomst, som de kunna falla tillbaka på i sitt fria liv. En ogörlighet för många, kanske för de flesta.

Ett första krav i en sådan situation är väl, att det göres ett slut på den alltmer förekommande massproduktionen av straffriförklarade. Den brännmärkning för livet de få genom att förklaras sinnessjuka är även ur försörjningssynpunkten en vida större olycka för dem än ett utdömt lägre straff enligt 5 kap. 6 §, och denna omänsklighet, som den väl bör anses vara, lämnar staten liten uppmärksamhet. I justitiedepartementet är man på den rote, som har hand om dylika ärenden, särdeles bekymrad. Jag motionerade härom året om en höjning av det obetydliga årsanslaget, som till och med nu i »besparingssyfte» under urtiman sänkts till en småsak, till förslagsvis 300,000 kronor, men det blev icke den gången beviljat.

Det hemställes att riksdagen ville,

- 1) hos Kungl. Maj:t äska ett ingående övervägande av de förenämnda människornas försörjningsproblem;
- 2) i avvaktan därpå höja anslaget för ändamålet till 300,000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1940.

Carl Lindhagen.